

Париж для самотніх

Джоджо Мойєс —
англійська романістка, журналістка,
авторка бестселера «До зустрічі
з тобою», одна з небагатьох письмен-
ниць, кому вдалося двічі здобути премію
Асоціації любовних романістів у номінації
«Любовний роман року».

Романтична, несподівана, непримиренна історія
«Париж для самотніх», як і десять інших
оповідань цієї книжки, захоплює читачів
легкістю і життєвістю, що знайома кожному
серцю, яке колись кохало. Це блискуча
колекція оповідань, сповнених роман-
тики, шарму, авантюризму, гумору
і надзвичайної чуттєвості.

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-3364-5

9 786171 233645

Paris
mon
amour

Джоджо Мойєс

Париж
для
самотніх

Джоджо Мойєс

Париж
для
самотніх

та інші історії

Paris
mon
amour

PARIS

Paris
mon
amour

Jojo Moyes

Paris for One
and Other Stories

Джоджо Мойєс

Париж для самотніх
та інші історії

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)
М74

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Moyes J. Paris for One and Other Stories / Jojo Moyes. —
London : Michael Joseph, 2017. — 336 p.

Переклад з англійської *Тетяни Заволоко*

Дизайнер обкладинки *Ірина Зеленько*

ISBN 978-617-12-3364-5 (укр.)
ISBN 978-0-718-18536-7 (англ.)

© Jojo's Mojo Ltd, 2016
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2017
© Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2017

Париж для самотніх

1

Нелл відсовує сумку на пластиковому стільці. Вона сидить на станції й дивиться на годинник на стіні вже вісімдесят дев'ятий раз. Нелл переводить погляд на розсувні двері на пункті контролю. Ще одна сім'я — очевидно, збираються в Диснейленд — заходить до зали очікування. Першими вбігають галасливі діти, за ними йдуть їхні невиспані батьки.

Останні півгодини її серце шалено калатає й хвилювання неприємно тисне на груди.

— Він прийде. Він точно прийде. У нього ще є час, — ледь чуто бурмотить вона.

— Потяг номер 9051 до Парижа відправляється з платформи номер два за десять хвилин. Будь ласка, пройдіть на платформу. Не забувайте свій багаж.

Вона нервово закушує губу, а тоді набирає чергове повідомлення — уже п'яте.

«Де ж ти? Потяг от-от вирушить!» — пише Нелл.

Вона надіслала йому два повідомлення, коли виходила з дому, аби переконатися, що вони таки зустрічаються на платформі. Але, не отримавши відповіді, заспокоювала себе: це тому, що вона була в метро, а там немає зв'язку. Або він у метро. Тоді вона надіслала третє повідомлення й четверте. А тоді, на вокзалі, після п'ятого повідомлення, її телефон починає вібрувати, і їй здається, що вона може зітхнути з полегшенням.

«Пробач, маленька. Застряг на роботі. Ніяк не встигаю».

Звучить так, ніби вони домовилися зустрітися ввечері в барі. Вона ошелешено дивиться на екран телефону й не вірить своїм очам.

«Не встигаєш на цей потяг? Мені зачекати?»

Відповідь приходить майже миттєво: «Ні, їдь без мене. Спробую встигнути на наступний».

Вона занадто шокована для того, щоб злитися. Вона нерухомо стоїть посеред перону, яким поспішають люди, щільніше загортаючись у пальта, і вистукує відповідь: «Але де ми тоді зустрінемося?»

Він не відповідає. «Застряг на роботі». Крамниця споряджена для серфінгу й підводного плавання. У листопаді. Як там можна було застрягнути?

Вона озиррається, ніби сподіваючись на те, що все це виявиться невдалим жартом. Ніби він прямо зараз увірветься в залу очікування й зі звичною широкою усмішкою скаже, що хотів її подразнити (він дражнить її аж занадто часто). А тоді візьме її за руку, поцілує в шок обвітреними губами й промовить щось на зразок: «Ти ж не думала, що я пропущу таку нагоду?! Це ж твоя перша подорож до Парижа!»

Але скляні двері були зачинені.

— Пані! Вам слід пройти на платформу, — кондуктор потяга «Євростар» тягнеться за її квитком. Якусь мить вона вагається — прийде чи ні? — а тоді зливається з натовпом, її валізка котиться за нею. Нелл зупиняється й пише: «Тоді побачимося в готелі».

Вона спускається ескалатором, а велетенський потяг тим часом прибуває на платформу.

* * *

— Як це ти не приїдеш? Ми ж планували це ще бозна-коли.

Щорічна подорож їхньої дівчачої компанії в Брайтон. Вони — Нелл, Магда, Тріш і Сью — уже шість років поспіль збиралися разом у перші вихідні листопада й на старенькому позашляховику Сью чи службовому авто Магди вирушали в Брайтон. Вони зникали зі свого буденного життя на дві доби, під час яких нестримно напивалися, відривалися з хлопцями, які приїздили на парубоцькі вечірки, страждали від похмілля за сніданком у непоказному готелі під назвою «Брайтон лодж», фасад якого прикрашали тріщини й облущена фарба, а номери тхнули випивкою й дешевим лосьйоном.

Їхнім щорічним поїздкам не завадило народження двох малюків, одне розлучення й навіть оперізуючий лишай (тоді вони обмежилися тим, що влаштували вечірку в номері Магди). Ніхто ніколи не пропустив жодного разу.

— Ну, Піт запропонував мені поїхати в Париж.

— Піт везе тебе в Париж? — Магда вирячилася на Нелл так, ніби та сказала, що вчить російську. — Піт?!

— Він говорить: не може повірити в те, що я там ніколи не була.

— Я колись була в Парижі зі шкільною групою. Тоді я загубилася в Луврі, а ще хтось спустив мій кросівок в унітаз у молодіжному хостелі, — промовила Тріш.

— А я обіймалася з французьким хлопчиною, бо він був схожий на того чувака, який зустрічався з Холлі Беррі. Пізніше виявилось, що він німець.

— То це той Піт, який Піт-патlach? Твій Піт? Не ображайся, але мені здається, він трохи...

— Лузер, — підказала Сью.

— Нікчема.

— Ідіот.

— Виходить, ми помилялися. Виявляється, він крутий хлопець, який влаштовує Нелл романтичні вихідні в Парижі. Що, звісно... загалом, ну, ви зрозуміли. Супер. Я сподіваюся, що той вікенд не одночасно з нашим.

— Ну, оскільки ми вже взяли квитки... було складно... — махнувши рукою, пробурмотіла Нелл, у глибині душі сподіваючись, що подруги не будуть цікавитися, хто купував квитки. (Це був єдиний вікенд перед Різдом, коли ще діяли знижки.)

Вона розпланувала подорож так ретельно, як організовувала свою паперову роботу в офісі. Вона пошукала в інтернеті, куди можна ходити, що подивитися, вивчила TripAdvisor на наявність пристойних бюджетних готелів, іще раз перевірила їх у «Гуглі» й занесла результати в таблицю.

Їй сподобався готель біля вулиці Ріволі, — «чистий, товариський, дуже романтичний», — тому вона забронювала в ньому «президентський двомісний номер» на дві ночі. Вона вже уявляла, як

вони з Пітом будуть лежати на широкому ліжку французького готелю й дивитися у вікно на Ейфелеву вежу, як триматимуться за руки, сидячи у вуличній кав'ярні й насолоджуючись круасанами й кавою. Вона орієнтувалася винятково на зображення, оскільки погано собі уявляла, чим узагалі можна займатися під час вихідних у Парижі, якщо не брати до уваги найбільш очевидне.

За свої двадцять шість Нелл Сіммонс іще ніколи не їздила нікуди з хлопцем, окрім тих випадків, коли вона займалася скелелазінням з Ендрю Дінсмором. Тоді вони спали в його «мінікупері» й вона так застудилася, що потім шість годин не могла крутити головою.

Мати Нелл, Ліліан, обожнювала всім говорити, що її донька — «зовсім не авантюрна особистість», що вона «не любить подорожувати», що вона «не та дівчина, яка може розраховувати на свою зовнішність», і, нарешті, що вона «ще зовсім недосвідчена».

У цьому був великий недолік життя в маленькому містечку: кожен вважає, ніби знає про тебе все. Нелл була розумною. І дуже тихою. Вона була з тих, хто ретельно все досліджує, усе планує, кому можна довірити поливати квіти, подивитися за дітьми й хто навряд чи втече з чужим чоловіком.

«Ні, мамо, — думала Нелл, роздруковуючи квитки й кладучи їх у папку з інформацією, — насправді я належу до того типу дівчат, які їдуть на вихідні в Париж».

І що ближче було до великого дня, то частіше вона починала згадувати про подорож у розмовах.

— Потрібно перевірити, чи не вийшов термін дії паспорта, — сказала вона матері за ланчем у неділю.

Вона придбала нову білизну, поголила ноги, нафарбувала нігті на ногах яскраво-червоним лаком (зазвичай користувалася прозорим).

— Не забудьте, що в п'ятницю я піду раніше, — сказала вона на роботі. — Їду в Париж.

— Оце тобі пощастило! — хором відповіли дівчата з бухгалтерії.

— Я тобі заздрю, — промовила Тріш, якій Піт хоч і не подобався, але не настільки сильно, як іншим.

Нелл сідає у вагон і кладе валізу на полицку, запитуючи в себе, чи заздрила б їй Тріш, якби бачила її зараз — дівчину, місце біля якої порожнє і яка їде в Париж, не уявляючи, чи з'явиться там її бойфренд.

2

Життя на Північному вокзалі Парижа кипить. Нелл виходить із воріт платформи й застигає на місці, опинившись посеред на-товпу людей, які штовхаються й намагаються пролізти першими. Усюди валізи й сумки. Група підлітків у спортивних костюмах похмуро витріщається на пасажирів, і раптом Нелл пригадує, що Північний вокзал вважають центром кишенькових крадіжок Франції. Вона міцніше притискає сумочку до себе і йде то в один бік, то в другий, почувавшись загубленою серед усіх цих скляних кіосків та ескалаторів, які, здається, ведуть у нікуди.

З гучномовця лунають три сигнали, а тоді незрозуміле оголошення французькою. Пасажири цілеспрямовано йдуть уперед, ніби точно знають, куди прямують. Надворі зовсім темно, і Нелл починає панікувати. «Я в незнайомому місті й навіть не знаю мови, якою тут розмовляють». А тоді вона бачить табличку «Таксі».

Черга десь із п'ятдесяти людей, не менше, але Нелл байдуже. Вона шукає в сумочці роздруківку з бронюванням готельного номера й, опинившись нарешті на початку черги, дістає те, що шукала.

— Готель «Бон Віль», — говорить вона. — E-e-e... s'il vous plaît¹.

Водій повертається до неї, ніби не розуміючи, що вона від нього хоче.

— Готель «Бон Віль», — повторює Нелл, намагаючись вимовляти по-французьки (вона тренувалася вдома перед від'їздом). — «Бон Віль», — промовляє вона знову.

Водій дивиться на неї, не розуміючи, забирає роздруківку і якусь мить уважно вивчає її.

¹ Будь ласка (франц.).

— А! Готель «Бон Віль», — промовляє він, закочуючи очі. Віддає аркуш Нелл, і авто вливається в щільний транспортний потік.

Нелл зручно вмощується й полегшено зітхає.
Ласкаво просимо до Парижа.

* * *

Поїздка в потоці транспорту займає двадцять довгих і дорогих хвилин. Вона дивиться у вікно на нескінченні салони краси й ледь чутно повторює французькі назви вулиць на вказівниках. Елегантні сірі будівлі тягнуться до неба, вітрини кав'ярень мерехтять у зимовій ночі. «Париж», — думає вона, і несподівано в неї виникає передчуття, що все буде добре. Піт приїде трохи пізніше. Вона зачекає на нього в готелі, а завтра вони разом сміятимуться з того, як вона боялася подорожувати сама. Він завжди казав, що вона забагато хвилюється.

«Розслабся, мала», — сказав би він. Піт ніколи нічим не переймався. Він об'їздив увесь світ із рюкзаком і мав у кишені паспорт — «про всяк випадок». Він розповідав, що коли його тримали під дулом пістолета в Лаосі, відчував лише легке тремтіння. «Не було сенсу панікувати. Мене або застрелили б, або ні. Тут нічого не вдієш, — казав він, а тоді додавав: — Закінчилося все тим, що ми з тими хлопцями пішли пити пиво».

А ще якось він плив на невеликому човні в Кенії й той перевернувся. «Ми просто зняли рятувальні кола, які були прикріплені до обох бортів човна, і трималися, чекаючи на допомогу. Я навіть не нервував. Правда, пізніше мені сказали, що в річці живуть крокодили».

Іноді вона не могла зрозуміти, чому Піт, із його засмаглим обличчям і багатим життєвим досвідом (попри те, що він не надто подобався її подругам), обрав саме її. Вона не була ані яскравою, ані відчайдушною. Вона взагалі не виїжджала нікуди за межі свого району. Одного разу він сказав їй, що вона сподобалася йому, тому що з нею було легко. «Інші дівчата постійно щось дзижчать на вухо. — Він ущипнув себе за вухо. — А з тобою... з тобою можна розслабитися».

Іноді Нелл здавалося, що він говорить про неї, ніби про якийсь зручний диван, але вона намагалася не ставити зайвих запитань.

Париж.

Вона опускає вікно, вбираючи в себе звуки гамірних вулиць, аромати парфумів, кави й сигаретного диму. Усе саме так, як вона собі уявляла. Будинки високі, з витягнутими вікнами й крихтливими балкончиками — жодних типових офісних будівель. Майже на кожному розі маленькі кафе з круглими столиками й стільцями прямісінько на тротуарі. І що ближче до центру, то елегантніший вигляд мають жінки, і люди, зустрівши знайомих, обмінюються поцілунками.

«Я дійсно тут», — думає вона. І несподівано навіть радіє тому, що в неї є кілька годин, аби привести себе до ладу перед приїздом Піта. Уперше в житті вона не хоче бути наївною простачкою.

«Я стану справжньою парижанкою», — думає вона, знову відкидаючись на сидінні.

* * *

Готель розташований на вузькій вулиці недалеко від бульвару. Вона відраховує євро відповідно до суми на лічильнику, але водій замість того, щоб узяти гроші, поводитьсь так, ніби вона плюнула йому в душу, і показує на її валізу в багажнику.

— Пробачте, я не розумію, — говорить вона.

— Багаж! — кричить він і додає ще щось французькою, чого вона не розуміє.

— У туристичній агенції сказали, що поїздка коштуватиме не більше тридцяти євро, я перевірила.

Водій іще більше кричить і жестикулює. Помовчавши якусь мить, Нелл киває головою, ніби зрозуміла, чого хоче від неї цей чоловік, і простягає йому ще десять євро. Він бере гроші, хитає головою й кидає її валізу на тротуар. Вона стоїть і дивиться, як таксі їде геть, замислившись над тим, чи не здерли з неї щойно забагато грошей.

Готель справді виглядає симпатично. І вона тут! У Парижі! Ніщо не зможе її засмутити. Вона заходить усередину й опиня-

ється у вузькому холі, де відчувається аромат бджолиного воску й чогось типово французького. Стіни прикрашені дерев'яними панелями, у залі стоять старі, але елегантні крісла. Дверні ручки зроблені з латуні. Вона починає думати, що скаже Піт. «Непогано, — промовить він. — Навіть дуже непогано, мала».

— Вітаю. — Вона трохи нервується, адже зовсім не вміє говорити французькою. — У мене заброньовано номер.

Слідом за нею з'являється жінка, яка також щойно прибула. Пихкаючи та риючись у сумочці, вона намагається знайти потрібний папірець.

— Ось, у мене також заброньовано номер. — Вона кидає свою роздруківку на стійку поряд із роздруківкою Нелл. Нелл трохи відходить убік, намагаючись не звертати уваги на те, що на неї назирають ззаду.

— Це жах, як я сюди діставалася. Жах! — Явно американка. — А рух на дорогах який жахливий!

Адміністратор готелю — жінка років сорока з коротким, стильно підстриженим темним волоссям. Вона підводить погляд на нових гостей і трохи супитися.

— У вас обох заброньовано номер? — Вона уважно вивчає роздруківки, а тоді повертає їх власникам. — Але в мене залишився тільки один. Готель переповнений.

— Це неможливо. Ви підтвердили бронювання. — Американка підсовує свій папірець ближче до адміністраторки. — Я бронювала номер минулого тижня.

— Я також, — говорить Нелл. — Я забронювала номер два тижні тому. Погляньте, у моїй роздруківці все видно.

Жінки витріщаються одна на одну, збагнувши несподівано, що тепер вони конкурентки.

— Мені дуже шкода. Не розумію, звідки у вас підтвердження бронювання. У нас лише один номер. — Адміністраторка говорить це таким тоном, ніби вони самі винні.

— Ну, тоді ви мусите знайти нам іще один номер. Ви маєте виконувати свої обов'язки. Ось погляньте. Тут чорним по білому написано.

Француженка злегка піднімає ідеально вищипані брови.

— Мадам! Я не можу дати вам те, чого в мене немає. У нас є лише один номер із двома односпальними ліжками або з дво-спальним ліжком залежно від того, що вам більше до вподоби. Я можу повернути комусь із вас гроші, але в мене немає двох вільних номерів.

— Але я не можу переїхати в інший готель. Я маю тут де з ким зустрітися, — говорить Нелл. — І він не знатиме, де мене шукати.

— А я не зрушу з місця, — промовляє американка, складаючи руки на грудях. — Я щойно пролетіла дев'ять із половиною тисяч кілометрів, і мені потрібно потрапити на званий обід. У мене немає часу шукати щось інше.

— Тоді ви можете поселитися в одному номері. Можу запропонувати кожній із вас п'ятдесятивідсоткову знижку.

— Жити в одному номері з незнайомою людиною? Ви що, жартуєте? — говорить американка.

— Тоді раджу вам підшукати інший готель, — спокійно промовляє адміністраторка й повертається, щоб відповісти на телефонний дзвінок.

Нелл і американка витріщаються одна на одну. А тоді американка промовляє:

— Я щойно прилетіла з Чикаго.

— А я ніколи раніше не була в Парижі й не маю жодного уявлення, де шукати інший готель.

Обидві стоять, наче вкопані. Нарешті Нелл говорить:

— Послухайте, мені потрібно зустрітися тут зі своїм хлопцем. Віднесімо наші валізи в номер, а коли він з'явиться, я попрошу його пошукати нам інший готель. Він знає Париж краще за мене.

Американка уважно оглядає Нелл із ніг до голови, ніби намагаючись зрозуміти, чи можна їй довіряти.

— Я не збираюся ділити номер із вами двома.

— Повірте мені, я також дещо інакше уявляла собі веселі вихідні.

— Здається, у нас немає вибору, — погоджується американка. — Ні, ну це ж треба було такому статися!

Вони повідомляють адміністраторці про домовленість, після чого американка говорить:

— Але коли ця дама поїде, я все одно наполягатиму на знижці. Це ж нечувано! Там, звідки я приїхала, з таким сервісом вам би це не зійшло з рук.

Відчуваючи байдужість французьки з одного боку й ворожість американки — з другого, Нелл остаточно ніяковіє. Вона намагається уявити, що зробив би Піт. Напевне, посміявся б і сприйняв це як належне. Здатність сміятися над життям була однією з його рис, яка так приваблювала Нелл. «Усе гаразд», — повторювала вона собі. Пізніше вони ще посміються над цим.

Жінки беруть ключі й піднімаються в тісному ліфті на третій поверх. Нелл іде позаду. Вони опиняються в мансардному номері з двома ліжками.

— Ох! — зітхає американка. — Номер без ванни. Ненавиджу це. І він такий крихітний.

Нелл кидає валізу й надсилає Пітові повідомлення, щоб розповісти, що сталося, і запитати, чи зможе він знайти інший готель.

«Чекаю на тебе тут. Напиши, чи встигнеш на вечерю. Я страшенно зголодніла».

Уже восьма вечора.

Він не відповідає. Може, він саме зараз у тунелі під Ла-Маншем? Якщо це так, йому залишилося півтори години дороги. Вона мовчки дивиться, як американка, важко дихаючи, відкриває на ліжку валізу й вивіщує речі на вішаки, займаючи всю шафу.

— Ви тут у справах? — запитує Нелл, коли тиша стає майже нестерпною.

— Дві зустрічі. Одна сьогодні ввечері, а тоді вихідний. Цього місяця в мене взагалі не було вихідних. — Американка говорить так, ніби в цьому винна Нелл. — А завтра мені потрібно бути на іншому кінці Парижа. Гаразд. Мені вже час. Доведеться повірити, що, поки мене не буде, ви не чіпатимете мої речі.

Нелл втуплюється в неї поглядом.

— Та не збираюся я чіпати ваші речі!

— Я не хотіла вас образити. Просто не звикла ділити номер зі сторонніми людьми. Коли прийде ваш хлопець, залиште, будь ласка, свій ключ унизу.

Нелл намагається не виказувати люті.

— Я так і зроблю. — Вона бере журнал, роблячи вигляд, ніби читає його, доки не помічає бічним зором, що американка виходить із номера. І саме в цей момент починає вібрувати телефон. Нелл хутко бере його в руку.

«Пробач, крихітко. Ніяк не виходить приїхати. Бажаю гарно провести час».

3

Фаб'єн сидить на даху, натягнувши вовняну шапку до брів і запалюючи чергову цигарку. Він завжди курить саме тут, якщо є хоча б найменша вірогідність того, що Сандрін несподівано повернеться додому. Вона ненавиділа запах диму, і, коли він палив удома, морщила ніс і казала, що в його квартирі-студії жахливо смердить.

Виступ даху на перший погляд може здатися вузьким, але його цілком достатньо, аби тут вмістилися високий чоловік, чашка кави й рукопис на 332 сторінки. Улітку він іноді дрімає тут чи махає рукою підліткам-близнюкам із будинку на протилежному боці. Вони також виходять посидіти на плаский дах — послухати музику й покурити подалі від очей батьків.

У центрі Парижа повно таких місць. Тим, у кого немає садка чи крихітного балкончика, доводиться вигадувати інші варіанти.

Фаб'єн бере олівець і починає викреслювати слова. Він уже шість місяців редагує рукопис, і тепер рядки слів мерехтять правками. Скільки б він не читав свій роман, щоразу знаходяться нові промахи.

То герої занадто пласкі, то голоси фальшиві. Його друг Філіпп говорить, що йому варто зрушити з мертвої точки, надрукувати рукопис і віддати його агентові, який у цьому зацікавлений. Але щоразу, як Фаб'єн дивиться на свою майбутню книгу, у нього знаходиться чергова причина, щоб нікому її не показувати.

Вона ще не готова.

Сандрін говорить, що він не хоче віддавати книгу, бо так він може переконувати себе, що в нього ще є надія. Зрештою, це найніжніше з усього того, що казала йому Сандрін.

Фаб'єн дивиться на годинник. У нього залишилася година до початку зміни. Аж раптом він чує, як дзеленчить його мобільний. Хай йому грець! Він сварить себе за те, що перед виходом на дах забув запхати телефон у кишеню. Потім ставить чашку на сторінки, щоб вони не розлетілися, і розвертається, аби залізити назад у вікно.

А далі він не міг збагнути, як це сталося. Його права нога підсковзується на дощі, по якій він зазвичай залазить у квартиру, і всю вагу він переносить на ліву ногу, щоб не впасти. І ось ця нога — його величезна, незграбна лапа, як любить говорити Сандрін, — скидає чашку й рукопис із виступу. Він повертається й бачить, як чашка летить униз і розбивається об бруківку, а всі 332 білі сторінки розлітаються в присмеркові небеса.

Він дивиться, як підхоплені вітром сторінки, ніби білі голуби, ширяють над паризькими вуличками.

4

Нелл майже годину пролежала в ліжку, усе ще не знаючи, що їй робити. Піт не їде в Париж. Точно не їде. Тобто вона приїхала в столицю Франції з новою білизнаю й червоним лаком на ногах, а Піт її просто кинув.

Перші десять хвилин вона тупо дивилася на повідомлення з цим його життєрадісним «Бажаю гарно провести час» і чекала продовження. Але ні, він дійсно не збирався їхати.

Вона лежить на ліжку з телефоном у руці й дивиться в стіну. Вона розуміє, що в глибині душі завжди знала, що рано чи пізно це станеться. Нелл дивиться на екран, вмикаючи й вимикаючи його лише для того, щоб переконатися, що все це не сон.

Але вона знає. І, мабуть, знала ще напередодні ввечері, коли він перестав відповідати на її дзвінки. А можливо, ще минулого

тижня, коли на всі її пропозиції провести час у Парижі він відповідав «Ага, добре» чи «Ну, я не знаю».

І річ була навіть не в тому, що Піт виявився не найбільш надійним хлопцем — насправді він часто зникав, не кажучи їй нічого. І якщо бути до кінця відвертою, у Париж він її не запрошував. Вони якось говорили про місця, які бачили, і вона зізналася, що ніколи не була в Парижі, а він лише сказав: «Що, правда? О, Париж чудовий. Тобі б сподобалося».

Двома днями пізніше вона з'явилася після проведення своєї щомісячної презентації з оцінки ризиків для потенційних працівників («Оцінка ризику відіграє життєво важливу роль для організацій, надаючи їм можливість виявляти ризики й керувати ними, щоб уникнути проблем і скористатися можливостями! Насолоджуйтеся екскурсією заводом і будьте обережними біля цього обладнання») і помітила в коридорі візок із сендвічами. Його привезли щонайменше десять хвилин тому. Вона дивилася на сендвічі, зважуючи подумки плюси й мінуси, а потім зупинилася на сендвічі з лососем і вершковим сиром, незважаючи на те, що тоді був вівторок, а вона ніколи не купувала лосося і вершковий сир у вівторок.

— Чорт забирай! Хіба на нас цього тижня не чекають премії? Що ж, гуляти так гуляти! — весело сказала вона Карлі, яка штовхала візок. Після цього Нелл зайшла до офісної кухні набрати склянку води, коли раптом за стіною почула голоси колег і прислухалася.

— Я збираюся провести вихідні в Барселоні. Я обіцяв дружині, що ми поїдемо туди, ще як тільки ми одружилися, — схоже, це говорив Джим із відділу логістики.

— Шеррі збирається придбати одну з тих неймовірних сумочок. Ця дівчина розтринькає свою премію за два дні.

— Леслі витратить свою на авто. А Нелл?

— А Нелл не летить у Барселону.

Вони почали сміятися. Нелл стояла, ніби вкопана, тримаючи в руках пластиковий стаканчик із водою.

— Нелл покладе гроші на рахунок. А перед цим, мабуть, зробить детальну таблицю. Ця дівчина вибирала сендвічі півгодини!

— Може, узяти житній сендвіч із шинкою? Але ж сьогодні вівторок, а я зазвичай їм житній сендвіч із шинкою в п'ятницю. Може, тоді з вершковим сиром? Але вершковий сир у мене в понеділок. Чорт забирай, гуляти так гуляти! — Вони знову засміялися, імітуючи її голос. Нелл поглянула на свій сендвіч.

— Хлопче, ця дівчина ніколи не робила нічого шаленого у своєму житті.

Нелл з'їла лише половину, хоча їй подобалося поєднання лосося з вершковим сиром. Але зараз сендвіч здався їй гумовим на смак.

* * *

Того вечора вона вирішила поїхати до матері. Після років вагань Ліліан зрештою визнала, що будинок занадто великий для однієї людини, і погодилася переїхати, хоча витягати її з місця, де вона прожила двадцять п'ять років, було ніби витягати равлика з його мушлі. Двічі на тиждень Нелл приїздила, щоб скласти в коробки пам'ятні речі, одяг чи папери, розкидані на полицях, і вмовляти матір деякі з них викинути. Якось вона майже годину переконувала матір, що солом'яний віслюк, якого та привезла з Майорки в 1983 році, уже не потрібен. Але згодом, виходячи з ванної, Нелл побачила, що мати поставила віслюка назад у вітальню. Схоже, цей процес надовго. Сьогодні був вечір листівок і дитячих речей. Втрачаючи пам'ять, Ліліан намагалася зберегти все, запевняючи, що одного дня воно може їй знадобитися.

— О, тобі так личила ця маленька сукня. Навіть попри твої коліна. Вона нагадує мені Донну Джексон із салону краси. Її донька Шеріл із кимось познайомилася в інтернеті й пішла на побачення. І поїхала до того чоловіка, а коли зайшла в його вітальню, то побачила купу книжок про серійних убивць.

— А він? — запитала Нелл, намагаючись непомітно запхати в мішок вовняний дитячий светр, який уже давно з'їла міль.

— Він що?

— Серійний убивця?

— Звідки мені знати?

— Мам, Шеріл повернулася додому?

Ліліан склала сукню й поклала біля себе на купу речей, які треба залишити.

— Звісно ж. Вона розповіла Донні, що той чоловік хотів, аби вона одягнула маску чи хвіст, тому вона його здула.

— Послала, мам.

— А яка різниця? Загалом рада, що ти в мене розумниця й не любиш ризикувати. О, а я казала тобі, що пані Хоган просила погодувати її kota, коли вона поїде з міста?

— Гаразд.

— Я ж до того часу вже переїду. А їй потрібен хтось, на кого можна покластися.

Нелл якусь мить дивилася на пару крихітних шортиків, перш ніж кинути їх у мішок із непотрібними речами.

Наступного ранку, ідучи на роботу, Нелл спинилася біля однієї з туристичних агенцій. У вітрині була вивіска: «Лише один день. Особлива пропозиція — два за ціною одного. Три ночі в Парижі — місті світла». Перш ніж зрозуміти, що робить, вона увійшла й придбала два квитки. Наступного вечора вона подарувала квиток Пітові, червоніюючи частково від збентеження, а частково від задоволення, коли вони прийшли до нього додому.

— Що ти зробила? — Він був напідпитку, пригадувала вона зараз, і здивовано кліпав очима, ніби не міг повірити власним очам. — Ти купила мені квиток у Париж?

— Нам, — уточнила вона, коли він почав розстібати гудзики на її сукні. — Вихідні в Парижі. Я подумала, це буде... весело. Розважимося як слід.

«Ця дівчина ніколи не робила нічого шаленого у своєму житті».

— Я переглянула готелі й знайшла один непоганий прями-сінько на вулиці Ріволі. Тризірковий готель, але в нього дев'яносто чотири відсотки позитивних відгуків, а ще це район із низьким рівнем злочинності, тобто єдине, про що варто хвилюватися, — то це кишенькові злодії, тому я подумала, що...

— Ти купила мені квиток у Париж! — Він мотнув головою, волосся впало йому на обличчя, прикриваючи одне око. А тоді сказав: — Звісно, крихітко. Чому б ні? Чудово.

Вона не може пригадати, що ще він казав, адже вони одразу впали на ліжко.

Тепер їй доведеться їхати назад в Англію й розповідати Магді, Тріш і Сью, що вони мали рацію. Що Піт — саме той, ким вони його вважали. Що вона цілковита дурепа й викинула гроші на вітер. І проміняла їхню традиційну дівчачу подорож у Брайтон на ніщо.

Вона міцно заплющує очі, щоб не заплакати, а тоді сідає. Дивиться на свою валізу. Думає, де знайти таксі й чи можна обміняти квиток. Бо раптом вона приїде на вокзал, а їй не дозволять сісти в потяг? А що, як попросити адміністраторку зателефонувати в «Євростар»? Але Нелл лякає її крижаний погляд. Вона не знає, що робити. Раптом Париж здається їй величезним незнайомим і непривітним містом, та ще й за сотні кілометрів від дому.

Несподівано її телефон знову вібрує. Вона хапає його, відчуваючи, як нестримно калатає серце. Він усе ж таки приїде! Усе буде добре! Але це повідомлення від Магди.

«Ну що, розважаєшся, розпусна кобило?»

Нелл кліпає очима, і раптом їй нестерпно хочеться опинитися вдома. Їй хочеться зараз бути там, у номері Магди, де на раковині стоїть пластиковий стаканчик дешевої шипучки, а вони борються за місце біля дзеркала, щоб нанести макіяж. До Англії лише година потягом. Зараз вони, мабуть, готуються, викидають на килим речі з валіз, музика грає на повну й дратує сусідів.

Раптом Нелл відчувається неймовірно самотньою.

«Усе супер. Розважаюся!»

Вона повільно набирає повідомлення й тисне на кнопку «надіслати», прислухаючись до ледь чутного свисту, який говорить про те, що її послання перетнуло Ла-Манш. А тоді вимикає телефон, бо не хоче більше брехати.

* * *

Нелл вивчає розклад «Євростару», дістає із сумки блокнот і записує всі можливі варіанти. Зараз за чверть дев'ятого. Навіть якщо вона встигне повернутися на вокзал, наряд чи їй вдасться сісти на потяг, який прибуде в Лондон не надто пізно, щоб вона могла дістатися додому. Тож доведеться залишитися тут на ніч.

Про автора

Джоджо Мойес, за версією «New York Times», — найпопулярніший автор бестселерів «До зустрічі з тобою» (який було екранізовано), «Після тебе», «Один плюс один», «Дівчина, яку ти покинув», «Останній лист від твого коханого», «Срібляста бухта» й «Корабель наречених». Вона мешкає в Ессексі (Велика Британія) з чоловіком і трьома дітьми.

Зміст

Париж для самотніх	5
Між рядків	101
Кохання ополудні	109
Синиця в жмені	117
Туфлі з крокодила	127
Пограбування	135
Медовий місяць у Парижі	144
Минулорічне пальто	205
Тринадцять днів із Джоном К.	213
Марго	223
Різдвяний список	227
Про автора	235

Літературно-художнє видання

МОЙЄС Джоджо
Париж для самотніх та інші історії
Збірка

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *І. М. Давидко*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 06.06.2017. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literatupa». Ум. друк. арк. 12,6. Наклад 7000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»
09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4
впроваджена система управління якістю
згідно з міжнародним стандартом DIN EN ISO 9001:2000

Мойєс Дж.

М74 Париж для самотніх та інші історії : збірка / Джоджо Мойєс ; пер. з англ. Т. Заволоко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 240 с.

ISBN 978-617-12-3364-5 (укр.)

ISBN 978-0-718-18536-7 (англ.)

Нелл двадцять шість років, і вона ніколи не була в Парижі. Коли коханий Піт запрошує її на романтичні міні-канікули до столиці Франції, ця ідея неабияк її надихає. Але все складається не так, як вона мріяла: Піт просто не приходять на вокзал, обіцяє приїхати наступним потягом... А далі — дзвінок: «Пробач, крихітко. Ніяк не виходить. Бажаю гарно провести час». Залишившись сама-одна в Парижі, дівчина відкриває нову себе, — таку, якої ніколи не знала, яку ніколи не випускала назовні, якою боялася бути. Можливо, ця подорож стане найсмільвішою в її житті...

Захоплива, романтична історія з гумором, як і решта оповідань у книжці.

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)

1. Бахмут (Артемівськ), вул. Незалежності, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
2. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (копійний універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
3. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
4. Бердянськ, просп. Азовський, 35-А (ТЦ «DEL.MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
5. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
6. Вінниця, вул. Паланіна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
7. Вознесенськ, вул. Снякова, 5-А, (05134) 3-20-19
8. Дніпродзержинськ, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
9. Дніпропетровськ, просп. Дмитра Яворницького, 105 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
10. Дніпропетровськ, вул. Калініна, 9-А (ТЦ «Miriada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
11. Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Вопак», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
12. Запоріжжя, просп. Соборний, 58, (061) 787-63-86
13. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
14. Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
15. Ізмаїл, вул. Пушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
16. Ізюм, пл. Діжона Лєнона, 7, (05743) 3-14-72
17. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТД «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
18. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
19. Київ, вул. Райдужна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
20. Київ, вул. Маршала Маліновського, 12-А (ТЦ «Метрополис», 3-й поверх), (044) 500-62-73
21. Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
22. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
23. Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
24. Кіровоград, пров. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
25. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ТД «Бульвар», 2-й поверх), (03352)-5-21-40
26. Конотоп, вул. Конотопських дивізій, 2-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
27. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
28. Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
29. Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ТЦ «Мерс», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
30. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
31. Кривий Ріг, вул. Ватутіна, 39-А, (056) 409-60-75
32. Лисичанськ, просп. Перемоги, 117 (ТЦ «Лимон», 2-й поверх), (067) 570-61-62
33. Лубни, пл. Ярмакова, 30-А (ТЦ АТБ), (05361) 7-17-10
34. Луцьк, вул. Лесі Українки, 53 (ТЦ «Галерей Центр», цокольний поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Городоцька, 179 (ТЦ «Скриня», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Єлизавета», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Мукачево, вул. Федорова, 6 (ТЦ ЦУМ)
41. Ніжин, вул. Шевченко, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631) 90-10-2
42. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
43. Нікополь, просп. Трубіників, 14 (ТЦ ЦУМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
44. Нова Каховка, вул. Парківської комуні, 13 (ТЦ «Центральний», колишній «Дитячий світ», 2-й поверх), (05549) 7-96-51
45. Новомосковськ, вул. Радянська, 34 (ТЦ «Сті-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
46. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
47. Одеса, вул. Краснова, 17 (орієнтир — пл. Тобухіна), (048) 780-19-84
48. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
49. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
50. Павлоград, вул. Центральна, 84-А, (057) 752-65-92
51. Первомайськ, вул. Революції, 34, (05161) 7-53-99
52. Птава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
53. Прилуки, вул. Київська, 138 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04637) 3-29-00
54. Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
55. Селідове, вул. Карла Маркса, 10 (будинок побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
56. Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
57. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
58. Тернопіль, вул. Перля, 3 (ТЦ «Novus», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
59. Ужгород, вул. Минайська, 16-Г (ТЦ «Колізей», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
60. Умань, вул. Шевченка, 23-А (ТЦ «Сті»), (047) 444-000-6
61. Фастов, вул. Івана Мазепи, 6 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04565) 6-05-11
62. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
63. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
64. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-5 (ТЦ «Юмос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
65. Харків, вул. Полтавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
66. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
67. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
68. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
69. Чернівці, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
70. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
71. Шостка, вул. Карла Маркса, 24 (у відділенні ПриватБанку), (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@bookclub.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.tradebookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Джоджо Мойєс — британська письменниця, журналістка газети *Daily Telegraph*. Її зворушливий роман «До зустрічі з тобою» потрапив до списку бестселерів *New York Times* і був екранізований студією *Metro-Goldwyn-Mayer*!

Сильна історія про кохання, досвід та вміння відпускати. Майстерно вибудована... Читається в ритмі серця!

Daily Mail

Хвильня історія, що сягає серця. Саме цю книжку рятимуть один одному друзі протягом наступного року. Мойєс виконала ювелірну роботу, перш ніж спустити на наш суд харизматичних, достовірних і переконливих персонажів. Без сумніву, читачі вболіватимуть за пару Лу і Вілла, як за рідних.

Independent on Sunday

Прониклива історія про втрату і здобуття любові. Ще один блискучий роман від Джоджо Мойєс.

Marie Claire UK

Це бентежна історія про кохання наперекір всім перешкодам, про маленьке життя і велику надію, яка може витримати будь-які удари долі...

Історія кохання Лу Кларк принесла Мойєс номінацію на «Книгу року» від *Galaxy Book Awards* та була успішно екранізована.

Дві жінки, між якими — півстоліття... Кохання, над яким не владний час.

Аристократка Дженніфер потрапила до жакливної автокатастрофи. Вона дивом уціліла. Доля зберегла їй життя, але забрала пам'ять. Молода жінка не може пригадати ані обставин аварії, ані чоловіка, ані рідних, ані... загадкового незнайомця, що його листи знайшла серед своїх речей. Від кожного рядка віє такою пристрасною, такою тугою, таким безмежним коханням, що серця завмирають у передчутті дива... Серце Дженніфер. Серце Еллі, яка у пошуках чужого кохання невпинно наближається до власного.

Елегійна... емоційна... по-справжньому захоплива казка Мойєс набирає сили в мінливому сьогодні.

Publishers Weekly

Зламани людські долі — територія Мойєс. Цинічний і в той-таки час сентиментальний роман сподобається її численним шанувальникам.

Daily Mail

Сміх, сум і мудрість між рядків — готуйте носовичок замість закладки.

Mail on Sunday

Дивна річ, Мойєс розбиває серце читачеві, а потім відновлює його віру в любов. Від книжки «Після тебе» неможливо відірватись.

Sunday Express magazine

Одного дня ми всі втрачаємо те, що любимо. Мойєс нагадує нам, що навіть якщо «зараз» нещасливе, то обов'язково настане щасливе «після».

Miami Herald

Історія про втрачене кохання, що залишається з тобою назавжди, про життя, що відроджується з попелу заради нової надії, і сюрпризи, які готує доля на шляху до щастя...